СВОБОДА — SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ДНЕВНИК — UKRAINIAN DAILY

УРЯДОВИЙ ОРГАН ЗАПОМОГОВОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ В ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВАХ АМЕРИКИ.

OFFICIAL ORGAN OF THE UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, Inc.

ТРИ ЦЕНТИ. РІК XXXVI. Ч. 273. Джерзи Сіті, Н. Дж., четвер, 22. листопада, 1928. VOL. XXXVI. No. 273. Jersey City, N. J., Thursday, November 22, 1928. THREE CENTS.

Американські Українці протестують проти польських звірств.

PROTEST AGAINST POLISH OUTRAGES.

ЕПИСКОП ТЕОДОРОВИЧ ЗІ СВОЇМИ СВЯЩЕНИКАМИ ПРОТЕСТУЄ ПРОТИ ПОЛЬСЬКИХ ЗВІРСТВ.

ПРАВОСЛАВНИЙ ЦЕРКОВНИЙ ЗБІР ВИСИЛАЄ ПРОТЕСТ ДО КЕЛОГА.

ПИТСБУРГ, ПА., 17. листопада. — Річна конференція Української Православної Автокефальної Церкви, що відбулася тут в днях 14. 15. та 16. листопада, ухвалила дня 16. листопада заложити врочистий протест проти польських звірств над Українцями.

Конференція ухвалила відповідні резолюції, які подала до американської преси, та висдала до Френка Келога, секретаря стейту, таку телеграму:

HIS EXCELLENCY F. B. KELLOG,
Secretary of State,
WASHINGTON, D. C.

The Annual Convention of the Ukrainian Orthodox Church of the United States, assembled at Pittsburgh, Pa., November 14,—15, 1928, representing 100,000 members, protest against the inhuman, barbarous treatement of the Ukrainian people in East Galicia by the Polish Government and its officers.

The Polish chauvinistic students provoked a riot on November 1, 1928, which was utilized by the Polish Government as a pretext for the ruthless and merciless persecution with ultimate end of extermination of the helpless Ukrainian people.

We emplore you to use the influence and power of your great office to alleviate the pain and sufferings of our brethren under the Polish yoke.

In view of these Polish outrages and oppressions of the Ukrainian people, there can be no lasting peace in the world.

Archbishop John Theodorovich; Dr. V. Klodnycky, Chairman; Rev. D. Sidlecky, Secretary.

РОБІТНИКИ І ВЕТЕРАНИ НА СТОРОЖІ МИРА

ВСІ НА СЛУЖБУ ДЕРЖАВІ, КОЛИ ЗАЙДЕ ПОТРЕБА. ТРЕБА УСУНУТИ ПРИВІЛЕЇ І ВОЄННИХ ДОРОБКЕВИЧІВ. ТАКЕ ПІДНЕСЕНО НА КОНВЕНЦІЇ АМЕРИКАНСЬКОЇ ФЕДЕРАЦІЇ ПРАЦІ. КРОМІ ЦЬОГО ПІДНЕСЕНО СПРАВУ ІМІГРАЦІЇ.

НЮ ОРЛІНС, 20. листопада. — На річній конвенції Американської Федерації Праці говорив сьогодня від імени ветеранів світової війни національний командант Американського Легіону, Павло Мек Нут. Він зазначив, що робітники і ветерани мусять іти разом, рамя об рамя, щоб усунути найбільше нещасте, яке може стрінути нарід, се є війну. Робітники і ветерани мусять знайти інший спосіб вирішування міжнародних спорів як війну. А коли прийде до війни, то її не треба протягати, а належить стягнути до служби вже на самих початках всх здібних; тоді не будуть одні забавлятись і спекулювати на чужій крови та богатіти, а другі тратити життя і сходити на жебри.

На нарадах конвенції заявилися делегати за обмеженнем іміграції з Мексика, центральної й Полудневої Америки, Канади і Филипін, щоби в той спосіб зарадити безробіттю.

ЦЕРКВИ АТАКУЮТЬ КУЛИДЖА.

ЗА ЙОГО ПРОМОВУ НА СВЯТІ ЗАВІШЕННЯ ЗБРУЇ.

НЮ ЙОРК, 20. листопада. — На Раді Чужинецьких Місій Методиської Церкви пастор д-р Галфорд Люккок піддав дуже острій критиці промову през. Кулиджа, яку він виголосив в день Свята Завішення Збруї. Найбільше критиковано Кулиджа за його програму дальшого зброєння. Критика стрінулася з однодушним одобренням усіх присутних. Всі станули на тім становищу, що треба йти за святим письмом і коли Кулидж не чує тихого слова Божого, то треба загреміти, а може грім дійде до нього. Тому взивають загал до грімкого протесту проти мілітаризму Кулиджа.

ГУВЕР НА КОРАБЛІ.

ІДЕ ПРЯМО ДО ЦЕНТРАЛЬНОЇ АМЕРИКИ, А МИНАЄ ПАНАМУ.

З КОРАБЛЯ МЕРИЛЕНД, 20. листопада. — Герберт Гувер почуває себе на кораблі дуже добре. Програма його подорожі вже розроблена. Він може вже тепер спокійно віддатися ловлі риб, що він і робить. Перша його офіціяльна візита буде в Лімі, столиці Перу, де він пробуде два дні.

КУЛИДЖ ПРО ДОПОМОГУ ФАРМЕРАМ.

ПОРУШИТЬ ТУ СПРАВУ ВЖЕ НА НАЙБЛИЖЧІЙ СЕСІЇ І ПРЕДЛОЖИТЬ ВІДПОВІДНИЙ ПРОЄКТ.

ВАШИНГТОН, 20. листопада. — През. Кулидж є тої думки, що нема потреби скликувати спеціяльну сесію на справу допомоги фармерам. Він хоче прийти з певним проектом уже на найближчу сесію. В тім проекті Кулидж заявиться за введенням кооперативної продажі з централльною адміністративною радою і допомогою з боку федерального уряду. Президент є тої думки, що кооперативна продажа буде контролювати розподіл хліборобських продуктів, а це є одинокий практичний спосіб, у який можна буде допомогти фармерам вийти з кризи.

ВЕСТРИС ЗНАХОДИВСЯ В ЛИХІМ СТАНІ.

І ТО ЩЕ ПІДЧАС ЧОТИРОХ ПОСЛІДНИХ ПОДОРОЖЕЙ. ІНСПЕКТОРИ НЕ ОГЛЕНУЛИ ТОЧНО ДІР. ТАКЕ ВИХОДИТЬ З ДАЛЬШИХ ЗІЗНАНЬ.

НЮ ЙОРК, 20. листопада. — Дальші доходження з рамени Департаменту Торговлі виказали, що Вестрис, який недавно тому затонув і потягнув за собою стільки жертв у людях, був вже давно ушкоджений. Так зізнало під присягою чотири моряків із залоги. Інспектори, котрі оглядали корабель через 4 дні, стверджують знову під присягою, що корабель був у добрім стані і надавався до дальшої подорожі по морю, але признаються, що не оглянули дверей на споді корабля, бо вони були засипані вуглем і до них неможливо було дістатися. Рівнож не спускали човнів на воду, бо не було можна. До того треба додати, що всьо нещасте почалося саме від дверей, крізь які почала вливатися вода, що залляла згодом корабель і він мусів затонути. Рівнож і човна були діраві і невідповідні. Саме через те потонули діти.

ШКІЛЬНІ ДІТИ Й АЛЬКОГОЛЬ.

16-ЛІТНИЙ ХЛОПЕЦЬ ЗАТРУЇВСЯ МУНШАЙНОМ. ЗАКЛАДАЮТЬ „ОХОРОННІ КОМІТЕТИ", ЩОБИ ХОРОНИТИ ДІТИ ПЕРЕД ЛИХИМИ НАСЛІДКАМИ АЛЬКОГОЛЮ.

ШИКАГО, 20. листопада. — Сеї неділі помер 16-літний студент з гайскул, Вилієм Адомавтіс, напившися в „айскрім парльорі" муншайну. Та справа заворушила цілим містом. А головно тому, що не відома річ, що молодь шкільна починає чимраз більше запиватися алькоголем, дістаючи його у ріжних покутних покупців. Рішено основувати по дільницях спеціяльні охоронні комітети, які мають слідити за дітьми і такими льокалями, де продають дітям замісць „айскріму" муншайн.

ЗА ЗНЕСЕННЯМ ЦЛА НА БРИЛЯНТИ.

АЛЕ ТІЛЬКИ НА НЕТЯТІ, ЩОБИ В ТОЙ СПОСІБ ЗАПОБІГТИ ПАЧКОВАННЮ.

НЮ ЙОРК, 20. листопада. — Меєр Ротшильд, президент Американського Ювилейського Охоронного Товариства, задумує звернутися до уряду з пропозицією, щоби Конгрес зніс наложене на нетяті бриляни цло, а задержав 10% цло на тяті бриляни, як се було до 1919 року. Бо тільки в той спосіб буде можна спинити пачкарство брилянтів до Америки, яке так дуже підкопує солідну торговлю.

НЕ ОЖЕНИВСЯ З МАМОЮ, ТО ВЗЯВ ДОЧКУ.

У мадярськім місті Міскольч ставала перед вівтарем рідка шлюбна пара. 19-літна сільська дівчина Ірма Уй вийшла заміж за вбийника свого батька, 40-літного Дротоса, який вийшов недавно з вязниці після 15-літньої кари. 15 літ тому Дротос кохався в матері Ірми, яка намовила його вбити її мужа. Дротос послухав її і підстрілив його смертельно, засівшись на нього в лісі. Але злочинця відкрили. Разом з ним засудили на досмертну вязницю жінку вбитого Уя. Дротос вів себе в вязниці так зразково, що його звільнили скорше. Він вернувся до свого рідного села і відвідав гріб своєї жертви. Там познакомився він з донькою вбитого і засудженої, Ірмою Уй. Молода дівчина сама дала почин до освідчин. Вона заявила, що хоче вийти заміж за Дротоса, щоби він не женився з її мамою. Таким робом вона хоче надолужити за старі родинні гріхи.

ШИБЕНИЦЯ В КОЛОМИЇ.

В Коломиї страчено дня 13. жовтня на шибениці 26-літнього Івана Гапчука з Жабя.

Гапчука засудили на кару смерти за те, що він дня 2-го червня 1927 р. підпалив свого шурина Івана Риндзака, а потім убивав з кріса тих, що хотіли втікти з горіючої хати. Так убив він сестру, шурина, після того свою маму й двоє сестриних дітей зарубав сокирою. Наймолодшу дитину, кількамісячну Параску, вбив, ударивши її головою об стіну.

Гапчук довший час скривався, але поліція його зловила й суд присяглих у Коломиї засудив на кару смерти. Президент не скористав з права ласки, через що присуд виконано. В заступстві хорого ката Мацейовского виступив у Коломиї кат Браун. Гапчук був зовсім спокійний, в завіщанні записав майно дитині, а жінку видідичив. Ексекуції приглядалося біля 150 людей, за шнурок висільника держалися навіть інтелігентні люде.

ДОБРИЙ ПРИМІР ДЛЯ ДРУГИХ.

Бр. св. І. Хрестителя, від. 270 У. Н. С., на своїм мітингу, котрий відбувся дня 15. листопада, одноголосно ухвалило, що всі члени обовязково мають взяти по одному тікетови на концерт в память десятьлітньої річниці проголошення Української Республики, котре то свято відбудеться дня 25. листопада.

Честь і слава такому Братству і його урядникам!

За комітет концертовий:

К. Піддубчишин, секр.

ЯК ВИГЛЯДАЄ ЧЕМНІСТЬ У ПОЛІЦІЙНИХ СТАРШИН?

Підкомісар поліції Клім був свідком суперечки гостя з платничим в каварні „Польонія" у Львові. Не знаючи навіть у чому річ, підійшов до гостя й копнув його. Відтак закликав дижурних поліціянтів і казав гостя відвести до поліційних арештів. Слідуючого дня слідство ствердило повну невинність арештованого гостя, яким бут Качоровський, сотник резерви, бувший поліційний старшина, а тепер судовий авскультант. Проти Кліма ведеться дисциплінарне слідство.

МИСТЕЦТВО И ПОЛІТИКА.

Німецькому театрови П. Вегенера міністерство внутрішніх справ заборонило приїхати в Польщу тільки тому, що артист є... Німцем. П. Вегенер, світової слави артист, останніми часами посвятився виключно фільмови й любителі кіна нераз мали можність одушевлятися його чарівною грою. Одначе він не з власної волі вродився Німцем і тому ми не можемо бачити його геніяльної гри. У звязку з тим „Газета Поранна" урядила неначе анкету в цій справі й подала ряд відповідей сучасних визначних мужів мистецтва, польських поетів і критиків. Всі відповіди можна би звести до одного знаменника: варварство.

Ноґодикуємоси вповні.

ЗА 15 ЛІТ НЕ БУДЕ САМОЦВІТІВ.

Так заявив англійський геольоґічний інститут. Засоби камінного вугля вистарчать ще на 250 літ, а в 1943 р. видобудеться з землі останні самоцвіти, рубіни, сафіри, діяманти...

Земля має в собі 40 тон самоцвітних камінів. Це величезна кількість, о скільки візьметься під увагу, що один грам коштує нераз міліон золотих. А що пересічно кожного року видобувається біля 800 кільограмів самоцвітів, значить за 15 літ скарби будуть вичерпані. Значить, треба тепер як найскорше купувати самоцвіти, бо відтак ціна їх страшенно підвищиться.

КРАСА І СУСПІЛЬНЕ СТАНОВИЩЕ.

Міссіс Марґарет Бівен, що совісно виконує обовязки бурмістра Ліверпуля, має намір зголосити свою димісію. Вона запримітила в кутиках уст небезпечні зморшки. Цю страшну рису на своїм молодім обличчі вона пояснює тим, що вічно приневолена всміхатись до своїх клієнтів: тисячних виборців, які приходять до неї в ріжних справах. Бурмістриня звернулась до лондонського „інституту краси" за помічю, але електричний масаж не міг. Тепер вона мусить вибирати: або податись до димісії — або махнути на свою красу.

ПОЛЬСЬКІ МАНЕВРИ.

Під Тарновом були маневри краківського гарнізону. Прийшов приказ, щоби кавалерія вдарила на піхоту. Мала кіннота рушила до атаки; під кінськими копитами аж земля застугоніла. Припис каже, що при такій маркірованій атаці кавалерія має здержатися на сто кроків перед окопами піхоти. Але валечні, знаючи, що небезпеки нема, бо то тільки маневри, в своїм розгоні знехтували припис. Піхота заслонилася багнетами, на котрі влетіла кіннота. Щоби спасти військо, командант піхоти приказав кидати димові гранати. Таким способом зробив, що з побоєвища стягли тільки 40 покалічених.

ЗНЕСЕННЯ ВОЄННОГО СТАНУ В РУМУНІЇ

СКАСОВАНО ЦЕНЗУРУ ТА ПРИВЕРНЕНО ГОРОЖАНСЬКІ ПРАВА НАСЕЛЕННЮ.

БУКАРЕШТ, 20. листопада. — Реґентська рада підписала декрет про скасовання воєнного стану в Румунії, що був заведений урядом Братіяна. Цим декретом скасовано також цензуру преси та заборону вільних зборів населення.

Цей декрет вироблений урядом Маню згідно з його обіцянкою передтим, заки він прийшов до влади. Нове положення в публичному життю населення зустріло з ентузіязмом.

Воєнний стан затримано лише в десятьмилевій смузі понад кордоном.

КРІЗА В РУРІ ТЯГНЕТЬСЯ ДАЛІ.

ПЕРЕГОВОРИ МІЖ РОБІТНИКАМИ ТА ФАБРИКАНТАМИ НЕ ДАЛИ ПОЗИТИВНИХ НАСЛІДКІВ.

БЕРЛІН, 20. листопада. — Становище в рурському промисловому районі тепер здається ще більше безпорадним, ніж колинебудь воно було з початку останньої робітничої кризі. Ще минулої суботи здавалося, що порозуміння між робітниками та підприємцями скоро буде осягнене. Але тепер справа зайшла в темний кут.

Представники робітничих юнів вимагають, щоби підприємці згодилися на відновлення робіт на старих умовах з тим, що обі сторони підчиняються рішенню правительственого Робітничого Суду. Фабриканти на це не погоджуються, а вимагають підписання нового колективного договору на два роки на умовах, які вони визнають для себе можливими.

„ГРАФ ЦЕПЕЛІН" НЕ ПОЛЕТИТЬ ДО АМЕРИКИ.

БЕРЛІН, 20. листопада. — Ізза браку необхідного палива „Граф Цепелін" у біжучім році не зможе летіти до Америки. Він знову приготований для коротких летів, які він відбуде, щоби остаточно закінчити всі проби, яких вимагає німецька повітряна випробова стація в Альдерсгофі.

ВИБУХ ФАБРИКИ АМУНІЦІЇ.

ЕКСПЛЬОДУВАЛА ФАБРИКА АМУНІЦІЇ. 12 УБИТИХ І БАГАТО ПОРАНЕНИХ. ПУАНКАРЕ ВИХАВ ДО МІСЦЯ КАТАСТРОФИ.

ПАРИЖ, 20. листопада. — У фабриці амуніції, що містилася недалеко Парижа, сталася страшна експльозія. Вибух убив 12 робітників і багато поранив. Причини експльозії невідомі.

На місце катастрофи прибув сам премієр-міністер Пуанкаре з двома иншими міністрами, щоб особисто керувати розсліджуванням причин вибуху. Ця фабрика виробляла амуніцію для дрібної огнестрільної збруї.

Слідство переводиться у великім секреті. Фабрика ця знаходилася під зарядом міністерства війни.

ГИНЕ КОРАБЕЛЬ.

КОРАБЕЛЬ СТРАТИВ КЕРМУ Й НОСИТЬСЯ БУРЕЮ ПО ОКЕАНІ, НЕДАЛЕКО АЗОРСЬКИХ ОСТРОВІВ.

ЛОНДОН, 20. листопада. — З Азорських островів повідомляють, що недалеко від них на океані гине грецький корабель „Александра". Корабель цей утратив свою керму й тепер носиться безпорадно по бурхливих хвилях океану.

Кілька малих пароплавів старалися дати йому допомогу, але не змогли ізза великої бурі.

ВРЯТУВАЛИ ВЧЕНОГО.

ВЧЕНИЙ, ЩО ХОТІВ ВИСТУДІЮВАТИ ВЕЛИКИЙ МЕТЕОР В СИБІРУ, ТРОХИ НЕ ЗАГИНУВ З ГОЛОДУ ТА ХОЛОДУ.

ТАЙШЕТ, Сибір, 20. листопада. — Після довгих пошукувань та великих труднощів рятункова виправа врятувала від смерти російського вченого Кулика. Професор Кулик був на чолі виправи, що знайшла в Сибіру величезний метеор, який вже давно впав на землю, але його не могли знайти, не зважаючи на пильні пошукування.

Всі учасники виправи проф. Кулика похворіли й він їх відправив, а сам залишився в тайзі, щоби переводити геольоґічні досліди над метеором.

ПОЗИЧКА РУМУНІЇ.

ТРОСТ ПО ВИРОБЛЕННЮ ШВЕДСЬКИХ СІРНИКІВ ПРОПОНУЄ РУМУНІЇ СВОЮ ПОЗИЧКУ.

БЕРЛІН, 20. листопада. — Тут стало відомо, що трост по виробленню й продажі шведських сірників запропонував Румунії свою позичку, якщо румунське правительство передасть йому державний монополь на сірники в Румунії.

Міністер фінансів говорить, що як тільки правительство згодиться на пеердачу свого монополю тростови, то справа позички буде залагоджена на протязі кількох днів.

Цей самий трост вже позичив Франції 75 міліонів долярів за монополем на продаж сірників в Альжирі та в Індо-Китаю. За сірниковий монополь в Угорщині позичив їй 36 міліонів долярів. Так само й Югославії позичив 22 міліони за такий же монополь.

Які величезні торговельні обороти робить цей трост, видно з того, що за 1927 рік чистий його заробіток виносив 200 міліонів долярів. З них 45% прийшло лише з продажі сірників.

„SVOBODA" (LIBERTY)
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays and holidays at 83 Grand Street, Jersey City, N. J.
Owned by the Ukrainian National Association, Inc.
Edited by Editorial Committee.
Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J. on March 0, 1911, under the Act of March 8, 1879.
Acceptance for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103 of the Act of October 3, 1917, authorized July 31, 1918.

SUBSCRIPTION RATES. Three cents a copy.		ПЕРЕДПЛАТА: Поодиноке число три центи	
One year	$ 7.00	На рік	$ 7.00
Six months	$ 3.75	На пів року	$ 3.75
Three months	$ 2.00	На три місяці	$ 2.00
Foreign and Jersey City Rates:		В Джерзи Ситі і Заграницею:	
One year	$10.00	На рік	$10.00
Six months	$ 5.00	На пів року	$ 5.00
Three months	$ 2.75	На три місяці	$ 2.75

За оголошення редакція не відповідає.
Телефон „Свободи": 498 Montgomery. Тел. У. Н. Союза: 1838 Montgomery.
Адреса: "SVOBODA", P. O. BOX 346, JERSEY CITY, N

ПО ЗОЛОТЕ РУНО.

Виходить, що під румунським чоботом відносини покращають. До керми прийшов лідер селянської партії Маню і вже заповів великі реформи: свободу слова, преси і зборів. Зніс цензуру і виїмкові закони та заповів повну свободу при виборах. Маню не забув і за національні меншости і їм заґарантував їхні права. Але найбільшу увагу звертає Маню на заграничних капіталістів. Їх то запрошує він до льокації своїх капіталів в румунській індустрії, звертаючи особливе око на американських капіталістів. Щоби приєднати американський капітал, Маню заповів, що в перебудові Румунії піде слідами великого американського президента Линколна, а саму Румунію перебудує на американський федеративний лад.

Ті всі залицяння до Америки походять з того, що за попередньої влади Братіяну американські і другі світові капіталісти відмовилися дати Румунії дальші позички. А сталося це тому, що внутрішні відносини в Румунії стали так скандальними, що можна було надіятися, що Румунія покотиться чим далі тим більш в долину. А така ситуація для капіталістів непідхожа. До того поліцейський режім Братіяну добивав кожде свобідне слово критики. З Румунії проганяли представників найповажніших світових ґазет, а навіть карали їх тюрмою за те, що пускали в світ правдиві відомости про життя в Румунії. Уряд Братіяну допускався рівнож нечуваних репресій супроти нерумунських народів, що мали нещастя попасти в румунську неволю. Протести національних меншостей, особливо лямент з боку Жидів, заставив чужинців призадуматися над фінансовою допомогою для Румунії. І вона її не дістала. Це й повалило ненависний уряд Братіяну, а привело до влади селянського лідера Маню.

Новий премієр змінив тактику і надіється дістати фінансову поміч. Чи й о скільки відносини в Румунії поліпшають, покаже будучність. Коли ходить о нас, Українців, можна мати з місця певні сумніви. Бо хоч як щедро розкидає тепер Маню всіми можливими полекшами і свободами, то таки не міг здержатися від того, щоби не заявити, що виїмковий, военний стан треба далі задержати в Бесарабії здовж румунсько-совітської границі. З того виходить, що українському населенню в Бесарабії нема чого надіятися полекші і з боку Маню. В Бесарабії і далі буде продовжуватися режім дикої румунської солдатески і сіґуранци.

По золоте руно вибирається до Америки і другий окупант українських земель, себто Польща. В січні прибуде до Америки американсько-польський фінансовий дорадник Дюі, щоби добути нову позичку. Тому саме Польща так дуже тепер дбає про те, щоби засипувати закордонну пресу самими добрими вістями про Польщу.

ПОЛЬСЬКА ПРЕСА ПРО ЛИСТОПАДОВІ ДНІ У ЛЬВОВІ

Курієр Поранни: Варшава, 2. листопада, пише зі Львова: 1.11. над раном Львів був заалярмований вістками про динамітовий замах, зроблений українськими студентами на памятник оборонців Львова. В часі переслідування справників один з поліціянтів зістав тяжко ранений в живіт. Кромі того Українці спрофанували памятник Орльонт*), на політехніці у Львові вивісили український національний прапор синьо-жовтої краски. Те саме зробили на університеті і на Високім Замку.

Ґлос Правди з 2. листопада пише: 1.11. Українська Військова Орґанізація розкинула по Львові відозви, які взивали до аґресивних виступів. О годині 6. вечером правилася в церкві св. Юра панахида, присвячена споминам листопадової боротьби. Посли Целевич і Діщинський виголосили високо провокаційні промови.

А. В. С. з 2. 11. пише: Вчорашні криваві події у Львові були від давна приготовані тайною українською Військовою Орґанізацією. Орґанізація відбула у Львові в місяці жовтні цілий ряд зібрань, та на них постановила щось зробити в десяту річницю львівських военних подій для „піднесення духа" і „пригадання себе світові". Є підозріння, що керманичем цілої тої провокаційної акції є український посол Паліїв. На вчорашний день Українська Військова Орґанізація спровадила з провінції до Львова своїх членів і то у великій скількости. Наш кореспондент був присутний в час подій коло Академічного Дому при вулиці Супінського. Коли польські студенти вдерлися, Українці зачали виходити стріляючи, при чім на переді йшли жінки.

Ілюстровани Курієр Цодзенни з 4. листопада пише про події у Львові: Оказалося понад всякий сумнів, що провокації були згори упляновані. Доказом на це є, що всі провокатори були узброєні в револьвери, що ані один з них не був ранений від кулі, підчас коли як поліціянти, так і польські академіки одержали постріли. Український Академічний Дім при вулиці Супінського показався твердинею, заосмотреною знаменито в оружжя та амуніцію. В часі ревізії в ночі з четверга на пятницю знайдено там богато оружжя і патронів та вибухових матеріялів. Зі загальним обуренням і напятнуванням стрінулося провокаційне захованя посла ундівського, о. прелата Куницького, який в часі обстрілу поліції Українцями вийшов на подвіря церкви св. Юра перед товпу і почав лаяти поліційного комісаря Кліна, провокуючи в той спосіб товпу до дальшої акції проти поліції. В часі виступу о. Куницького впали в напрямку поліції густі стріли. Як стверджують свідки, на площі св. Юра впало 300 револьверових стрілів і то виключно з української сторони. З доходжень виходить, що криваві українські заворушення були зорґанізовані Українською Військовою Орґанізацією.

Польська академічна молодіж заповідає, що протиставиться всяким насильствам з української сторони і домагається від влади розвязання антидержавних українських орґанізацій, як Луги, Соколи, Січи, Пласти, яких одинокою ціллю є орґанізація оружної сили проти польської держави.

В Рогатині незнані особи ушкодили огорожу памятника поляглих героїв з польсько-української війни. В Тернополі намагалися члени Української Військової Орґанізації розкидати відозви антидержавного змісту.

Експрес Поранни з 2. листопада пише: В годині 8. вечер вулична товпа рушила походом на вулицю Руську, де здемольовано будинок тов. Просвіта, ред. щоденника Діло і бюра українського асекураційного товариства Дністер. Товпа впала до будівлі Просвіти, увійшла на перший поверх, де міститься друкарня, і повикидала крізь вікна урядження друкарні і складові частини розібраних машин. На розі вулиці Бляхарської і Руської потворилися барикади з книжок, паперів, крісел, частин машин та инших предметів. Потім товпа вломилася до друкарні Діла, де Українці були заняті працею... В год. 9. товпа пішла на вулицю Косцюшка, де здемольовано бюра та склепи української кооперативи Маслосоюза. Ціле урядження кооперативи знищено. Річи повикидано на вулицю. По тих випадках ґрупа Українців, зложена зі 60 осіб, зібралася в льокалі кооперативи Центросоюз при вулиці Зіморовича 20, де при погашених світлах відбувала нараду. На нараді мали запасти рішення відносно зорґанізовання на слідуючий день кровавої пімсти. До законспірованого льокалю приїхала сейчас автами поліція, яка арештувала всіх учасників зібрання.

Ґазета Варшавська з 3. листопада пише: Число ранених у Львові виносить по останнім відомостям около 160 осіб, з чого до ратункового поготівля зголосилася ледви половина, а дальше:

Рівно в десяту річницю перших славних, геройських боїв львівських орлят з українськими наїздниками прогомоніли по вулицях Львова знова револьверові і крісові стріли. Знова закипіла боротьба між українськими „замаховцями" і польською академічною молодіжю. Робить це враження, якби в Польщі всі годинники станули перед десятьма роками, якби нічого з того часу не змінилося, та що живемо дальше в днях листопада 1918 р. В Сх. Малопольщі все майже залишилося так, як і було за часів неволі, і польськість тої країни є стало квестіонована не тільки політично, але й оружно... Сила й експансія польського елементу на південнім сході Польщі по десятьох літах незалежности не тільки що не зросла, але зачала маліти, хати і двори польських селян зачинають палитись, а ґрунт під їх ногами зачинає трястися, як перед катастрофою. Сх. Малопольща сталася одною великою ляборaторією, але вибухових середників, які мають висадити у воздух польськість тої країни, зробити в ній українську комуністичну революцію та відірвати її від польської держави.

Ілюстровани курієр Цодзенни з 4. листопада пише: Перед десятьма роками, коли останні надгнилі філяри австрійської держави розсипалися в порох, польська суспільність у Львові в ночі, що попереджала свято померших, зістала заскочена наглим нападом Русинів, що зовуть себе „Українцями", а убраних в австрійські мундури. А по десятьох літах польської влади на кресах в саму річницю кровавого свята померших на вулицях Львова посипалися знова з руських револьверів і крісів сальви. І знова дали ми себе заскочити у Львові. — По десятьох літах польської влади існують руські боївки, добре узброєні, а св. Юр є твердинею антидержавної зрадницької роботи. І можна бачити на львівських вулицях героїв української боротьби, парадуючих з руськими відзнаками на грудях, зисканими в році 1918! Та можна чути з безличною отвертістю голошені кличі саботажу польської держави, візвання до убийств і підпалів, до бойкоту польської влади. Зі сіл, міст і місточок на кресах ідуть щораз більш неспокійні вісти. Всюди роїться від аґітаторів перевороту, добре заосмотрених у гроші, всюди орґанізуються по руських громадах військовим способом ріжні „Січи", огнені сторожі (!) і т. д. Руські посли і сенатори верещать на вічах та плюють їдовитою слиною на Польщу цілком безкарно! Школи є централями антипольської пропаґанди і чим далі на схід, тим гірше! На Волині знова ґрасують „диверзанти", инакше бандити! Польські кольоністи не чуються безпечними і тут і там по тихеньки продають майно та покидають свою землю, на якій держава не забезпечує їм достаточної охорони життя майна. Влада є позбавлена авторитету та боїться енерґійно ділати. Антидержавну роботу ведеться систематично в пресі і в дипльоматії, витворюється витревалу опінію проти Польщі, шириться свідомо брехню та клевети! І сьогодня на випадках у Львові і в Празі можемо бути переконані, що сотки ворожих Польщі часописів вдарять на алярм і будуть своїм читачам суґґестувати, що Польща дійсно страшно гнобить нещасливих „Українців". Будемо мати тепер дійсно гарну пресу в Европі — а з певністю ріжні „недоторкальні" руські посли одержать заграничні пашпарти, щоби саме у свято незалежности могли вішати собак на Польщі.

*) памятник виставили Поляки нібито на честь тих своїх дітей (орлят), що боронили Львів перед українським військом.

ПОВІДОМЛЕННЄ.

Отсим повідомляється всіх членів У. Н. Союза, Ранітан, Н. Дж. й околиці, що на свято 16-літньої річниці заложення Бр. св. Михаїла, від. 332 У. Н. Союза, яке відбудеться в суботу, 24-го падолиста с. р., в гали У. Н. Дому в Раритан, Н. Дж., загостить д. **Роман Слободян**, гол. фін. секр. У. Н. Союза.

Проситься всіх членів о чисельну участь.

Головна Канцелярія У. Н. С.

МІТІНҐИ ВІДДІЛІВ У. Н. СОЮЗА

СКРЕНТОН, ПА. Бр. св. Володимира, від. 162, повідомляє своїх членів, що звичайний місячний мітінґ відбудеться в неділю, 25. листопада, в гали церковній, в 1-ій годині пополудни. Проситься всіх прийти на сей мітінґ, бо є важні справи до полагодження. — Е. Парченко, предс.; М. Гнатів, секретар.

ЯК МИ ПОМАГАЄМО СТАРОМУ КРАЄВИ.

НЮ ЙОРК, Н. Й.

На революційну боротьбу.

З рамени Стрілецького Гуртка ч. 2. продавав стрілець Іван Ґельнер картки Атаманчука і Вербицького на Листопадовім Святі, що відбулося в Стайвесент Гайскул, дня 11 листопада.

З розпродажі карток прийшло $15, які відослано до Обєднання з призначенням на боєвий фонд.

Свящ. Микола Копачук.

ЗАХІДНА УКРАЇНСЬКА НАРОДНЯ РЕСПУБЛИКА

(Відчит виголошений на Листопадовім Святі).

(5)

Подібно й закарпатські Українці, хоч мають забезпечену автономію, хоч мають забезпечене право на свій національний розвиток, являються мертвим членом на тілі України саме через недостачу освіти і національної свідомости.

Другою найважнішою потребою, що забезпечила би нам щасливішу майбутність, є **почутте і свідомість національної єдности.** За всяку ціну мусимо дуже пильно плекати між собою **згоду, взаїмну любов і єдність.** Всі Українці, деб вони не жили, хоч поділені ворожими кордонами, поріжнені неоднаковими партійними та релігійними переконаннями, мусять завсіди почувати себе **одною великою родиною.** Ця родина злучена найсвятійшими і найцінніщими добрами, які взагалі людина посідає на світі, се є: одною спільною мовою, спільною кровю, одною вірою, спільною історією, однаковою долею й однаковою надією на кращу будучність. Тож можна сказати, що є сто причин, чому ми маємо бути зеднані, а нема ні одної, чому ми малиб розеднюватись. Воліеш сто і тисячу разів стерпіти і змовчати, ніж сказати свому братови таке слово, що довелоб до роздору. Згода між братами то наймудріша політика в світі. Лиш згода будує, а незгода руйнує. Всякий роздор ослаблює нашу націю і живцем передає її в руки ворогів.

Не варта нічого та партія, що кричить: „Перше моя партія, перше моя церква, а тоді Україна!" Ні! В нас так не повинно бути! **В нас мусить бути горою клич: Перше Україна, а тоді моя церква чи моя партія!"** Бо й справді, деж примістимо ми свою церкву чи свою партію, як не буде України? Невжеж ми не бачимо, як на наших очах під чужою кормигою немає гаразду, немає життя нашим партіям і нашим церквам!

Ніякий нарід на світі не поніс тільки жертв в крови і майн за своє право на життє та в боротьбі за свободу, що наш нарід. Татари свого часу рік-річно вимордовували і вивозили в неволю з України і до сто тисяч душ і сотки і тисячі сіл і місточок пускали з димом, грабили сотки тисяч худоби і міліони овець. Пізніще робили те саме з нами Москалі та Поляки. Якби не Божа сила, що держить нас при життю, то вороги були би вже давно змели нас з лиця землі.

А в послідній боротьбі за волю України що найменше двіста тисяч найкращого, найсвідомійшого молодого українського цвіту наложили головами. А принаймні три рази стільки потерпіло рани і каліцтва. А про необчислимі матеріяльні втрати цілого народу вже й не згадувати.

Культурні народи пильно памятають і часто споминають своїх борців за волю. Вони ставлять їм памятники, будують школи й инші культурні інституції на їх спомин. Культурні народи не плачуть над своїми героями, але з їх геройських подвигів черпають заохоту і силу до подібних подвигів.

Так робім і ми! Не плачмо й не ридаймо! **Але споминім славні діла наших борців за волю, наслідуймо їх велику любов до свого народу, таку любов, що віддала все в жертву народови: і маєток і щасте і здоровле, ба навіть і життє!** Ото були правдиві Українці, щирі патріоти! Найкращий поклін для них буде, коли підемо вслід за ними, будемо їх наслідувати! Ми за бідні ставити памятники нашим героям. Але ми є аж надто богаті, щоби поставити нашим героям живий памятник в наших щирих серцях, в серцях наших дітий і внуків. Такої памятки ніякий ворог не зруйнує і вона цінніща понад всі памятки з каменя або криці.

Сегодня мирні часи і ніхто від загалу не вимагає, щоби хапав за меч і йшов у боротьбу за волю України! Але й сегодня йде вперта і завзята, тиха, безкровна війна з нашими ворогами за висвободженне нашого народу. Ми не воюємо тепер ні крісами ні гарматами. Ми мусимо кріпити свого духа національним освідомленнем, пильним береженнем єдности і грошевими жертвами.

Вистарчить, коли Українці нині прочитають українську ґазету та книжку, стоятимуть в українських просвітних, запомогових та економічних товариствах, пішлють свої діти до української школи і час від часу дадуть яку жертву на українські цілі. Як це мало, незмірно мало в порівнанню з тим, що віддали наші герої на **вівтари свободи України!** А всеж таки хто то робить, віддає честь героям і одночасно помагає свому народови. Та, на жаль, кілько то ще є Українців, що тої дрібки не хотять дати в жертву для добра свого рідного народу! Нема гіршої зневаги для наших героїв як байдужність до свого народу. Байдужий як худобина ступає ногами по гробі своїх родичів, ба що більше, ступає по гробі людий святих для народу. Бо чим святі для церкви, тим герої і борці за волю для народу. Їх невинна геройська кров освятила нашу землю, їх кров стала тим цементом, що споїла всіх Українців в одну, велику, культурну націю.

Наша будучність залежить у великій мірі таки від нас самих. Правда, тепер по всіх землях широкої України йде богато живійша українська праця ніж перед війною. Однак вона ще рішуче за мала. Коли всі Українці стануть правдивими героями, тоді завитає до нас сила і воля!

Учімся від других народів, мудрійших, культурнійших і сильнійших від нас! Робім так, як вони роблять, і будемо там, де вони є. Учімся від великого американського народу, серед котрого жиємо! Серед нього є також богато партій, політичних і релігійних, але вони всі мають совість і розум і не розбивають його єдности, а визнають всі разом тільки одну програму й одну віру: America first, America last, America all the time! Так і ми ставмо інтерес України завсіди понад інтерес партії чи особи й тоді зажиємо кращої долі в будуччині. **Віруймо непохитно в одного справедливого Бога на небі, а на земли в одну нероздільну Соборну Україну!**

(Конець).

ФАРМА ЛЬВІВ.

Одинока фарма на світі, що займається плеканням львів, є в південній Каліфорнії. Займає около 1 гектар землі, окружена високим, сильно забезпеченим муром, а є в ній 74 льви. Кожда львиця приводить на світ 3—4 молодих на рік. Фарма ця приносить великі доходи. Молоде левенятко коштує від 50 фунтів стерлінґів, дорослий лев, що важить понад 5 сотнарів, навіть 10,000 фунтів стерлінґів. Крім того фільмові знимки дають також гарний зиск. Львів і львиці пускають разом двічі до року, а львиця, як сказано, приводить на світ три або й чотири молоді. Левенятко держать у низькій огорожі, зпочатку кормлять його молоком що чотири години з фляшки. До молока додають ложочку вапняної води. По шістьох тижнях дістають уже молоді сире мясо. Льви їдять денно одного коня, але що понеділка мусять постити, щоби не занедужали на нестравність. Тоді дістають лише воду. Одна тамошня львиця привела вже на світ 30 молодих. Инша львиця фільмами заробила вже 400 фунтів стерлінґів.

Дан Берґман.

ЕЛЄКТРИЧНЕ ЗАЛІЗКО ДО ПРАСУВАННЯ.

(Гумореска. Із шведського.)

— Моя жінка купила собі електричне залізко до прасування, — сказав Йонсон. — З того часу прасує безупину. Просто не випускає його з рук. Воно для неї найбільшою приємністю.

Напав її справжній шал прасувати все помняте. А як не найде нічого помятого, тоді скоро помне щось, все одно що, лише тому, щоби могла прасувати.

Прасує всюди: в їдальні, в спальні, в моїй робітні, всюди, де є електричний злучник. І вона витягає контакти столових лямп, а закладає своє залізко до прасування.

Тому кілька днів вернув я пізним вечером додому, засвітив лямпу, що висіла під стелею, сів при бюрку, щоби перечитати вечірний часопис і закурити циґаро. Хочу засвітити столову лямпу, але столова лямпа не світить.

— Як ні, то ні! — подумав я собі, відкрутив жарівку та розбив її до печі. Як тільки жарівка перепалиться, я розбиваю її, щоби не попала між добрі жарівки.

Потім відчинив я тихесенько двері до їдальні та не світячи виліз на стіл, але посовгнувся на цираті, якою накритий гладкий блят стола та найшовся, заки ще міг опамататися, знову на доліці, але не на ногах.

Я ще раз виліз на стіл і мені вдалося відкрутити жарівку з павука. Я побіг у мою світлицю та закрутив жарівку до столової лямпи. Столова лямпа не світилася.

І я далі робив так, аж поки не повідкручував усі десять жарівок із павука, випробував одну за одною на моїй лямпі та ствердив, що всі вони не до вжитку. Я розбив усі жарівки до печі.

Я хотів пробувати так і дальші жарівки в иншій кімнаті, аж тут зробив дуже важне відкриття: моя жінка забула як найдокладніший рахунок моеї столової лямпи, а я тому побив мої добрі жарівки!

На другий день написав я рахунок на трицять корон за побиті жарівки та дав його жінці з кількома поважними словами. Жінка нітрохи не збентежилася. Як стій написала якнайдокладніший рахунок за прасування майже всього. І можете мені вірити, або ні, але вона присилувала мене виплатити їй ріжницю.

Колиб моя жінка припадково не забула вилучити залізко підчас короткої перерви в часі прасування, то воно стоїть у кожному куті і чигає та загрожує кожному небезпекою життя. Бо електричне залізко, як відомо, дуже скоро розгрівається, але ніколи не вистигає. Я все виливаю на нього карафку води, коли — дуже рідко — трапиться мені до цього нагода. Вона бере собі його до ліжка. А саме вона трохи змерзає в ноги тай тому вживає залізка замісць подушки до огрівання. Пальцями ніг хапається заліза і засипляє щасливо, — сказав Йонсон.

(Переклав **М. Недільський**).

ГОЛОСИ ЧИТАЧІВ

ЯК ЗДОБУТИ СТАЛІ ФОНДИ НА РІДНУ ШКОЛУ.

Минувшого місяця була поміщена в „Свободі" моя дописи під висше наведеним заголовком. Я думав, що вона хоч декого заінтересує, що відозветься на неї дехто з бізнесменів, чи може з других громадян. Та обізвався тільки д. К. Лисюк, український бізнесмен з Ню Йорку.

Можна подумати, що такі справи нікого не цікавлять, а я думаю, що так не повинно бути.

Передовсім заявляю, що не писав я сього задля свого або других українських бізнесменів „бізнесу", як це зрозумів д. К. Лисюк в „Свободі" ч. 262. Я віднісся в свій дописі як до українських бізнесменів так і до української публики, і не маю на думці, щоб лише українські купці платили тих 2%, але взагалі тії купці, де українська публика робить закупи. Для точности просивби я інтересуючихся такою справою звернути увагу на мою дописи („Свобода" ч. 242, точка 13).

В дописі д. К. Лисюка під заголовком: „Бізнес чи ідея" говориться, що я раджу українській публиці купувати в українських бізнесменів, а тоді українські бізнесмени, зароблюючи найменше 20%, дадуть 2% на Рідну Школу.

Річ проста, що мимо цього моя повинність сказати „свій до свого", бо і д. К. Лисюк повторює тесаме, а що за „пропорція", то я скажу так: по нинішний день не було (і я певний, що не буде) ніякого чужинця, щоби давав на українські цілі, а всеж таки на Українцях робили і роблять життя і гроші. А щоби зашкодило, колиб Українці, купуючи в якого „мойсея" або Українця, зажадали такого податку на українську ціль, не вважаючи на їх процент зарібків? Нам не можна судити процентів зарібку, тому, що коли знаєш оден бизнес, не знаєш другого, а що купець на тім не стратить, то се звісна річ.

Колиб у нас була така система податку, як я писав, ми моглиби тоді побачити українських бізнесменів, а тим самим довідались би, чи дійсно Українці попирають українські торговлі.

Одиниця не може такої справи рішити, ані бизнесмен, але український загал, а головно рішають тут українські товариства, бо ані бізнесмени, ані комітети самі, ні Обєднанне не можуть рішати або накладати на нікого жадних податків але українська публика має право упімнутися о те, що ціонально їй належиться. Не ходить мені о тих, що дають, бо ті все дають та часами і їх натягають, бо „маєш, не маєш, дай, бо ти бізнесмен", але ходить мені о те, що є у нас люде богаті (головно по контрах) і майже нічого не дають і тих власне таким способом висунеться на фронти, а притисне їх до цего українська публика, а скільки вони зароблять, то що це нам шкодить, бо то саме робить чужий, і нічого нам не дасть. Я зла в тім не виджу, а свобідно можна кождому думати.

Добр. Лисюк говорить, що скидки 2% дасть хтонебудь, а ту скидку покупець сам дасть на „Рідну Школу". В теорії воно гарно виглядає, але не в практиці. Колиб воно так могло бути, то нам ні одного, ні другого не треба, а вистарчилоби, щоби лиш кождий Українець в Зл. Держ дав народного податку 1 доляра на рік, то ми малиб около пів міліона долярів. Але чи це можливе зробити?

Не штука говорити, що зле, але штука вказати дорогу до лучшого.

Добр. Лисюк говорить, що він нераз закликав українських бизнесменів до зложення жертв, а де вони? Се скаже кождий жертводавець. Тут не треба дивитись односторонно лиш на одиницю, але загально. На заклик добр. Лисюка, нпр. на повоцян, ніхто не відозвався в „Свободі", але всеж таки були в Ню Йорку бизнесмени, що зложили більше ніж 100 дол. Але се не грае ролі, бо се одиниці і вони все дають, але де решта тих бизнесменів, котрі роблять і зробили на Українцях гроші, а майже нічо не дали?

Добр. Лисюк радить залишити збірку нашим народним діячам, бо на то є „Обєднанне".

Треба признати заслугу „Обєднання", беручи під увагу хотяйби останний річний звіт, але чи пошкодилаб така система податків „Обєднанню"? Я думаю, що ні!

На думку добр. Лисюка виходить, що Українці не попирають українських бизнесменів задля їх маложертвенности. Він каже, що вони (Українці) підпиратимуть українські бизнеси, бачучи жертвенність українських бизнесменів.

Не ходить тут о то, щоби бизнесмени давали, заки Українці будуть їх попирати, або щоби вперед приходила публика, а бизнесмени потім давали, але розходиться о то, що Українці дають і дають, чи то чужим чи своїм, а фонди народних справ як були бідні, так і на далі такими остають.

Розходиться тут о сталі фонди, а що ми до того не доросли, щоб самі з власної волі уміли дати, то треба шукати способів, як фонди збирати.

Длятого я думаю, що створення таких комітетів абсолютно як бизнесменам, так і український публиці не зашкодить, а тим самим нас більше звяже „свій до свого", бо будемо мати нагоду пізнати, як віднесуться до такої справи чужі і свої бизнеси, а розсудить се українська публика

Платон Стасюк,
Ню Йорк, Н. Й.

ВЛОМНИК-ДЖЕНТЕЛМЕН.

Французські письменники Леблянк і Леру залюбки описують пригоди синіз підземелля, париських апашів. Пригоди ці не є видумкою буйної фантазії письменників; вони взяті з поліційних хронік міста Парижа, цього новітнього Вавилону, прибіжища всякого рода авантурників і злочинців.

Енергійна париська поліція може похвалитися новою добичею.

В її руки впав небезпечний вломник-джентелмен, Серб Мілян Дворіц, котрого пригоди певно станують темою нової сензаційної повісти.

Дворіц був ватажком горстки бандитів, які рекрутувалися переважно з кругів сербської еміґрації. До „праці" виходив Дворіц у смокінґу, в білих рукавичках, з невідступним бравнінґом в руках. Супроти жінок Дворіц був завсіди ввічливий, чемний. Одної ночі зложив Дворіц „візиту" чеському послови в Парижі. Світло електричної ліхтарки бандита збудило жінку посла, пані Осуску. Серб загрозив їй бравнінґом і зажадав біжутерії. Напів притомна з переляку пані Осуска підчас пакування скинула на землю теракотову фіґурку. Злодій чемно завважив: „Прошу успокоїтися, бо діти сплять" (!!) Відтак попросив дозволу закурити цигарку.

Цеї ночі Дворіц вкрав біжутерію вартости 150 тисяч франків. Горстка тих елеґантних бандитів оперувала і по сезонових купелевих містах. В Біяріц вломалися бандити до віллі американського міліонера Вандербільда. Але влом не вдався. Забрано всього 17 тисяч франків. Можна уявити собі злість Дворіца, коли він довідався з часописів, що переочив скриночку з цінною біжутерією, вартости міліон франків.

Париська поліція довго не могла найти слідів банди Дворіца.

Одного дня придержано двох молодих Сербів, які продавали за безцін перли і брилянти. В перехреснім огню питань видали вони поліції всіх бандитів...

Поліційні бригади окружили сильним перстенем бар, котрий був криївкою бандитів. По завзятій боротьбі з бандитами поліційні агенти придержали цілу банду Дворіца.

Ватажок бандитів знов показався джентелменом. Виступив наперед і голосно заявив: Панове, Мілян Дворіц — джентелмен-вломник — це я. Мої спільники і товариші це дрібні птички, котрих навіть не варта замикати в тюрму. Инша річ мається зо мною.

В тюрмі відвідав Дворіца журналіст. Присуду не боюся — заявив йому Дворіц, — хочу тільки помститися на зрадниках.

НЕЩАСНЕ ВЕСІЛЛЯ.

В Неаполі приключилася незвичайна родинна трагедія. Шістьдесятьлітня жінка вийшла замуж за вбийника свого першого чоловіка, який саме відсидів 17-літню вязницю. Підчас обіду завалилася стеля дому і вбила молоду, її обох синів із першого подружа та всіх весільних гостей. Вийшов цілої лише один молодий.

Mr. I. Knowitt — We hope his friend doesn't make him walk home! — By Thornton Fisher

WELL, IPPY, IT'S BEGINNING TO GET COLD NOW SO WE'LL CONTINUE ON HOME—IT'S ONLY ABOUT 10 MILES FROM HERE!

MAN ALIVE! THIS AIN'T THE DIRECTION BACK TO TOWN!

WHERE DO YOU GET THAT IDEA, IPPY!

I DON'T CARE! IT AIN'T MY GASOLINE YOU'RE WASTING BUT THE OTHER WAY IS THE RIGHT WAY HOME!

NOW YOU'RE GOIN' TOWARD TOWN LIKE I TOLD YOU—I KNOW THIS ROAD!

WELL, IT DON'T SEEM RIGHT BUT WE'LL TRY IT!

WELL, IT IS RIGHT. THERE AIN'T A ROAD IN THIS STATE I AIN'T FAMILIAR WITH!

GOSH, I HOPE SO AFTER THE DISTANCE WE'VE BEEN GOIN' IN THIS DIRECTION!

TO TOWN 46 MILES

GOODNIGHT

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ.